

Samuel och stjärnan

För många, många år sedan och långt bortom havet uttalade en Guds man som hette Samuel en profeta.

Han berättade många saker om Frälsarens födelse för folket. Han berättade för dem om Jesus Kristus och hur han skulle komma till jorden.

Folket lyssnade inte. Deras hjärtan var fulla av tvivel. Så de förde Samuel till stadens portar och slängde ut honom.

Och trots att det är om fem år och händer långt borta, så kommer solen att gå ner och natten att börja, men det ska vara ljusst som på dagen."

Folket blev rasande och stampade med fötterna. De sa att ingen Kristus skulle komma. De kastade sina stenar. Deras pilar flög. Pilarna missade honom, allihopa.

De trofasta väntade, andlösa, och hoppades att de skulle få se stjärnan, ljuset, löftena, mer dyrbara än guld.

Fem år senare låg Kristus i en krubba i Betlehem. De såg ljuset och visste att han hade kommit, deras Frälsare, allas Herre.

Men Samuel gav inte upp. Han måste se till att de visste. Han klättrade upp på stadsmuren och ropade till dem där nere.

"Om bara fem år ska Herren komma, på en stjärnfull natt, för att frälsa människosläktet från alla deras synder och ge världen sitt ljus.

Och som det alltid sker – när profeter är så modiga – så uppfyller Herren sina löften, liksom Samuels i forna dagar. ●

Du kan se videon på bit.ly/3cz7F2j.
Eller läs om det i Helaman 13–15;
3 Nephi 1:13–15, 21.

